

מנהל בית אבות פרסם מכתבים בהם תיארו את אחת האחיות כעובדת רשלנית , שמפקירה את הקשישים והציוד - האם מדובר בלשון הרע?

אישה שעבדה כאחות סיעודית בבית האבות 'נווה עמית' בירושלים, השייך לקופת חולים מאוחדת, הגישה לבית הדין האזורי בירושלים, תביעת לשון הרע כנגד בית האבות ומנהלו.

לטענתה, בארבעה מכתבים ששלח מנהל בית האבות לעובדים אחרים, הוציא דיבתה רעה, באשר הציג אותה כעובדת רשלנית, שמפקירה את הקשישים, לא מסייעת לעמיתיה לעבודה, משקרת ולא ממלאה אחר נהלים.

התובעת, שהתפטרה באפריל 2010 מעבודתה, לאחר למעלה מעשר שנות עבודה, טענה כי שלושה מכתבים נשלחו לאחות הראשית וליועץ המשפטי של בית האבות, ואילו האחרון נשלח גם לאחיות-עמיתותיה לעבודה.

לטענתה, במכתבים נכתב בין היתר, שלא הסכימה לטפל בקשישה ולהחליף משמרת עם אחות אחרת, חשפה רשומות רפואיות סודיות בפני מטופלת, והפקירה את מכשיר הביפר, תוך זלזול בנהלי העבודה. כל המכתבים, טענה, כללו פרטים שקריים והתראה לפני פיטורים.

עוד טענה, כי הדברים פגעו בה באופן אישי ומקצועי, וגרמו לה לעגמת נפש, טרחה והטרדה. בנוסף לפיצוי של 200 אלף שקל, היא ביקשה לחייב את בית האבות והמנהל לפרסם תיקון או הכחשה של המכתבים.

לטענת הנתבעים, המכתבים אינם מהווים לשון הרע. עוד נטען, כי התובעת הייתה עובדת בעייתית, ולמרות זאת, ניתנו לה אינספור הזדמנויות לשיפור מתוך חמלה ורחמים.

לטענתם, העובדת התפטרה לאחר שנתפסה ישנה במשמרת לילה, ולפנים משורת הדין אף שולמו לה פיצויי פיטורים. לחילופין טענו, כי גם אם מדובר בלשון הרע, הרי שהדברים שפורסמו בתום לב, הינם אמת.

מבזה ופוגע

השופט דניאל גולדברג קבע, כי ארבעת המכתבים מהווים לשון הרע, שכן כולם מיוחסת לתובעת התנהגות שעלולה לבזותה בפני עמיתיה לעבודה, כמו גם לפגוע במשרתה.

כך למשל, באחד המכתבים נכתב שהתובעת סירבה לטפל בקשישה. הסירוב עלול להיתפס ע"י אחרים כפגם מוסרי. במכתב אחר מואשמת העובדת בעבירה אתית, מה שעלול לעשותה למטרה לשנאה ולפגוע במקצועיותה. במכתב הרביעי היא מוצגת כעובדת רשלנית ובלתי אחראית.

עם זאת נקבע, כי שלושת המכתבים הראשונים חוסים תחת הגנת החוק, באשר האמור בהם הוכח כאמת והם פורסמו בתום לב, מתוקף זכות הממונים על התובעת לדעת על התנהגותה הלקויה. לעומתם, המכתב הרביעי, היחיד שמוען מלבד לממונים גם ליתר האחיות, אינו מוגן מאחר שנשלח לתפוצה רחבה ולא רלוונטית, ללא כל הצדקה.

נפסק, כי אין כל הצדקה שיתר עמיתותיה של התובעת לעבודה, ידעו כי המנהל חושב שהיא אינה מקצועית, רשלנית ושקרנית. לפיכך, המכתב חרג מפרסום תם לב.

השופט ציין, כי בעדותו טען המנהל, ששלח את המכתב ליתר העובדות כדי להעביר להם מסר חריף, ובמטרה לרענן את הנהלים. אולם, את אותו המסר יכול היה להעביר מבלי להשתמש במכתב אישי לתובעת.

לפיכך נפסק, כי בנסיבות המקרה, ישלמו הנתבעים לתובעת פיצוי של 10,000 שקל בגין פרסום לשון הרע במכתב הרביעי, בנוסף לשכר טרחת עורך דין של 1,500 שקל.